

Jak jsem vezl auto do servisu do Slavonic a hlavně jak jsem se vracel.

Moje nové - samozřejmě staré auto potřebovalo malý servis. V poslední době nechávám tyto věci dělat u jednoho automechanika ve Slavonicích. Ty jsou však 11 km odtud, což vyžaduje v případě delší práce na autě jízdu doprovodného vozidla, které mě doveze zpět domů. Pokud tento doprovod k dispozici není, lze to řešit pěší procházkou. Nelze říct, že bychom na procházky nechodili, ale ty bývají max. tak 4 - 5 km, takže 11km je větší pecka. Naštěstí však přijel Martin s Johannkou a Benem a tak jsme domluvili, že Martin se mnou ráno do Slavonic pojede svým autem a přiveze mě zpět. Odpoledne pak zase pro auto - to stejný v opačným pořadí.

Jenže, když přijeli, byl pěkný teplý večer a měl to být takový poslední na pár příštích dní. Tak jsme sedli k ohýnku a začli popíjet pivko. Já samozřejmě pomalu a s rozvahou ale Martínek po té cestě a na začátku dovolené začal chlastat jak zdivočelej kozel. O půl druhé v noci jsem odcházel od ohniště spát a ta veselá skupinka tam stále seděla a nalívala do sebe plzeňské pivo občas stříhnuté Bernardem a Kozlem. Martinův stav rozhodně nesliboval, že bude za pár hodin schopnej řídit auto a tak představa další turistické procházky začla nabývat reálných rozměrů.

Když jsem se ráno probudil a nachystal na cestu, rozhodl jsem se, že Martina vůbec budít nebudu, jeho večerní rozjařenost byla víc než výmluvná a hned jsem šáhl po starších a pohodlných teniskách.

No vše proběhlo tak jak mělo, auto jsem zavčas odevzдал a vydal se na cestu zpět. Jelikož jsem si ale nebyl jistej, že mi Martin nevyjede naproti, večer u ohně mluvil o tom, že to není žádný problém a že se mnou pojede. Vydal jsem se tedy po silnici, kudy by eventuelně jel. Potkal jsem však jen sousedy, co jeli za nákupy do civilizovanějších oblastí. Všichni se podívovali, když mě viděli kráčet pěšky po silnici. To rozhodně nebyl běžný jev.

Když jsem prošel Slavětín, jedinou vesnicí mezi Slavonicemi a Písečným a pak ještě minul odbočku doleva na Václavov, neodolal jsem a zahrnul

vpravo do lesa. Tu cestu jsem znal, vede na Krokovice. Sice si to trochu prodloužím, ale půjdu lesní cestou ale už jsu dost blízko. Proto Martinova eventuelní podpora už zas tak moc potřebná není. Tak jsem tedy kráčel lesem, nikde ani človíčka, práci zpívali a dvakrát jsem vyplašil skupinku srnčího. O míhajících se ušácích ani nemluvě. Před pár lety skoro vymizeli, ale už jsou zase vidět.

Přišel jsem na rozcestí a narazil na novou cestu vysypanou šutry. Ta směřovala přesně žádaným směrem. Sice jsem ji neznal, ale velkou chybu jsem udělat nemohl. Pokud bych se dostal moc doleva, objevím se zase na silnici do Písečné, pokud bych zašel moc doprava, narazil bych na státní hranici s Rakouskem a směr bych zkorigoval. Hraniční patníky jsou docela slušně vidět. A tak jsem vesele vykračoval, spokojenej s tím, jak jsu šikovnej a jakou jsem si vybral krásnou novou cestu lesem.

Vykračoval jsem si, nadnášen obláčky pýchy nad svou šikovností, když cesta bez jakéhokoliv varování uprostřed hustého lesa skončila. Dál nevedla ani lesní pěšinka. Dost podivné, protože ta cesta byla nová a upravená. Bez jakéhokoliv logického vysvětlení však skončila uprostřed lesa. V hlavě se mi vynořila vzpomínka na Čapkovu povídku Šlápěj. Co s tím? Jsem bojovník, který neustupuje! A tady nemohu zabloudit ani když se dál budu probíjet hustým porostem. V dálce vlevo silnice, někde vpravo hranice, tak to toho! Tento můj přístup k řešení nejasných dopravních situací pravidelně prodlužoval naše rodinné cesty autem na prázdniny do jižních zemí.

Zastavil jsem se a bedlivě prohlížel okolí. Všude kolem poměrně hustej les plnej na zemi ležících větví, jen v dálce vpravo jsem si všiml, že prosvítá proužek žluté. Bylo to zrovna období, kdy kvetla řepka, proměňující mnohé okolní lány na žlutá moře. Bystře jsem usoudil, že na rozhraní pole a hranice lesa bude možno asi kráčet. Vydal jsem se tím řepkovým směrem, ale záplava prorostlých malinových keřů s tím tak úplně nehodlala souhlasit. Přesto jsem vytáhl do boje. Velmi pomalu a obezřetně jsem v těch teniskách začal tyto nepřátele zdolávat. Bylo to sice přímočaré řešení, ale velmi bolestivé a pomalé. Po určité, dost dlouhé době jsem se přesto prodral až k poli. Terén se ale svažoval právě k lesu a poslední dny dost přšelo. Pole bylo tedy patřičně rozbahněné, plné obrovských kaluží a kraj lesa zarostlý maliním.

Nezbylo, než zvolit menší zlo, tak jsem se vydal čvachtat po kotníky bahnem podél pole. Tenisky byly ovšem hned plný kamínků a hrudek a bahno vesele proudilo při každém kroku celou botou. Několikrát mě tato bahnitá suspenze dokonce vyzula a já vrávorajíc na jedné noze jsem si zkoušel vyzutou tenisku, plnou bahna zase nazout. To se sice nakonec vždy zdařilo, ale ztráty rovnováhy a skoky vyzutou nohou mě neminuly. Ale jeden závěr toto plahočení přineslo: „Do bahenních lázní určitě nikdy nepojedu!“

Po nějakém čase jsem spatřil silnici, kterou jsem předtím opustil. „Hurá.“ Jenže dostat se k ní! Pole náhle změnilo tvar a vedlo mě opačným směrem, dál od silnice. Zkusil jsem se prodírat řepkou, ale to bylo ještě horší, bahno tu sahalo až po kolena. Tak jsem odhodlaně občvachtal ještě takovou velkou polní zátoku, až jsem se skutečně octl zase na silnici. „Sláva!“ Jenže moji radost zkalil pohled zpět. Stál jsem na místě vzdáleném asi 15m od toho, kde jsem předtím silnici opustil.

Beze slov jsem se vydal směr Písečné. To nejhorší bahno ze mě pomalounku opadávalo a za chvíli nebyla má zabahněnost, aspoň z dálky tak nápadná.

Kousek před Písečným jsem zaslechl přijíždět auto. Jak jsem byl zmátoženej a celej od bahna, ani jsem nezvedl hlavu. Jenže auto zastavilo a ozval se hlas: „pojď si sednout.“ Byl to soused, který mě z počátku míjel a vracel se dvěma ženštinami z nákupů. Musím však poznamenat, že tato skupinka jezdí nakupovat pravidelně a objíždí obchody ve třech městech, ve Slavonicích Jemnici a Dačicích. To vše už podstoupili a teď se vraceli. Dívali se však dost podezíravě až zaraženě. Nemohli totiž pochopit, že jsem za tak dlouhou dobu ušel tak malý kousek cesty. O čistotě mého zevnějšku a aromatickém oděru, který se po kabině auta okamžitě rozšířil, naštěstí taktně pomlčeli. Každopádně jsem však za chvíli stál před domem. Plaše jsem poděkoval a co nejrychleji se ztratil. Prošel jsem dvorem a nakoukl do Martinovy garsonky. Hluboce spal. A já jsem ze sebe strhal všechnu tu špínu a vlezl do barelu s dešťovou vodou. Za zděným plotem jsem uslyšel tiché nadávky a zvuky vycházející z čištěného auta.